

Budapest-Bázakerettye 2011

Szerző Majer Viktor

Budapest-Bázakerettye 2011 - Egyéjszakás kaland

Sok kaland és dagonyázás közepette lezajlott az ötödik Budapest-Bázakerettye tájékoztatói verseny ezúttal is éjszaka. Élmény volt bőven, lássuk a beszámolót, milyen is volt a futam motoros szemmel. Egyelőre képek nélkül, mivel saját magamról nem tudtam képet készíteni, a tájról meg éjszaka semmi értelme nem volt. Ha véletlen találok majd valahol képeket elkérem és felteszem ide őket.

A futam péntek este rajtolt el a Lurdy-ház mögötti parkolóból. Elsőként értem az indulás helyszínére, így volt még időm beszaladni a közeli irodatechnikai boltba, némi ragasztószalagért az itinerhez. Ez bele is volt kalkulálva az előkészületekbe, így teljes nyugalommal vártam a versenytársak érkezését. Lassan elkezdtek szállingózni az autós kollégák, s jó volt látni, ahogy az ismerősök, barátok fogadták egymást. Nem csoda, hiszen családias a légkör ezeken a versenyeken, ezt már többször tapasztaltam.

A szervezők megérkezte után beindult a papírozás és a nevezések intézése. Én rendes voltam és már mindent elintéztem, lepapíroztam, de úgy láttam nem mindenki volt ilyen precíz. Na jó némi csúsztatás van a dologban, mert én is csak egy nappal a verseny előtt, de már a nevezési határidő lejárta után adtam be a passzust. A szervezők és a barátságos légkör javára legyen mondván, hogy a rugalmasság nem ismeretlen fogalom a Saharun szervezői körében :-). Erre szükség is van, főleg, ha az ember egyszer-kétszer már megjárta Afrikát tudhatja, ott hogyan mennek a papírügyek. Ott a kreativitás életet is menthet.

A rajt előtt kicsivel megkaptuk az itinert és a feladatlapot. A szervezők jóvoltából kaptam egy A4 és egy A5 méretű példányt is, ami jól jött, mert az A4-est szétdarabolva fel tudtam fűzni a korábban említett ragasztó felhasználásával az itinertartómrá. Ennek a szalagnak az elkészítésében önzetlen segítőkészet nyújtott Sélley Csaba az Afrikai Magyar Egyesület tagja, aki egy KTM 660 Rally géppel jött ki a rajthelyre, sajnos közben kiderült csak nézőként. Csabának ezúton is köszönöm a segítséget és remélem hamarosan együtt is motorozhatunk majd!

Ezen a versenyen a 05-ös rajtszámot kaptam, így ötödikként indulhattam el az autósok között, egyedüli motorosként 20 óra után kicsivel. Az itinert átnézve, az újonnan bevezetett szabályok szerint a hagyományos navigációs feladatok után voltak felsorolva a trükkös közúti navigációs feladatok, amiket kapásból ki is akartam hagyni. Sajnos motoros szemmel nézve ez először rossz újításnak tűnt, de később rájöttem, hogy így egyszerűbb volt a későbbiekben kizárólag a navigációs feladatokra összpontosítani. Egyszerűen ezeket a KN (Közüti Navigáció) pontokat kihagytam, nem volt értelme lapozgatni az itinert, így is a szervezők a rajt előtt elmondták, hogy a 12 órás szintidő az itinerben szereplő feladatok 100%-os megoldásához nem elegendő. Ezt korábban furcsának tartottam, amíg fel nem világosítottak az ebben rejlő taktikázási lehetőségekről.

A rajt után hamarosan még Budapest belterületén rátértünk az egyre kevésbé szilárdnak mondható burkolatú utakra. Már rögtön az első pontra csak egy sorompóval lezárt kövesúton tudtam bejutni a sorompó megkerülésével. Később kiderült az útnak mindkét fele le van zárva, nem tudom az autósok ide hol jöttek be, de bejöttek. Valahol a negyedik-ötödik pontnál már megmutatkozott a négykerekűek előnye, szép lassan elhagyott a mezőny. Voltak pontok amiket nem találtam, a legtöbb azonban könnyen meglett. Nagyon nagy segítséget nyújtott a korábban már Afrikában bevált, saját gyártmányú ködlámpa-bukókeret egység. A két lámpa tökéletesen bevilágította az előttem levő gödröket, gallyakat, köveket. A verseny előtt pár nappal volt egy kis gondom a motor akkujával, így néha elővigyázatosságból lekapcsoltam a fényszórókat, de így is volt két-három leállásom, amikor elfelejtettem lekapcsolni a kiegészítő világítótesteket. Elmormogtam néhány fohászt, mire csak beindult a gépezet. Egyszer kellett csak lejtőn meggurítani, hogy életre keljen. Jó, hogy volt lejtő.

A szervezők ismét kitettek magukért, hogy izgalmas versenyt, változatos útvisszonyokat biztosítsanak a résztvevők számára. A fővárosból keleti-délkeleti irányba kiérve hol szórt köves, hol mély homokos, de általában véve jó utakon lehetett haladni, egy feladatnál akadtam el, ott többen is elvéreztünk, egyszerűen nem találtuk a feladat megoldását. Leginkább valami éjszakai pillangófogó verseny résztvevőinek tűnhettünk, amint vagy 10-15 ember zseblámpával kavargott egy autópálya aluljáró alatt. Sajnos itt elég sok időt elvesztegettem, majd tovább haladtam. Nem sokkal később egy matematikai egyenlethez hasonlóan volt megadva az egyik koordináta, amit akkor még nem értettem meg, majd jóval később jöttem rá a megoldásra, ami utólag nézve nevetségesen egyszerű volt. A feladatok megoldását nehezítette, hogy volt pár feladat ami korábbiak megoldására épült, így ha azt nem találtam meg ugrott a további 4-5 is. Ezek azok a dolgok amikkel lehet taktikázni. Vagy megy az agyalás a megoldásokon, vagy hagyni kell és húzni tovább. Számomra az út legnehezebb része a Délegyházi halastavak környékén kezdődött, ahol az idei magas vízállás számos esetben visszafordulásra kényszerített.

Sajnos gyerekkorom óta utálok a vizet. A földutak azon a környéken sokszor teljesen járhatóan indultak, majd egyre sarasabbá váltak, míg az alacsony fekvésű rétekre érve több esetben szabályos tavak álltak el az utamat. Sajnos a

tavalyi Budapest-Ibrány futamon sikerült beragadnom egy kisebb vízátfolyásba, ahonnan egy terepjárós csapat segítségével bírtam csak kb másfél óra vergődés után kievickélni. Ennek tükrében, valamint tudva azt, hogy milyen, ha az emberre ráborul egy 180 kg súlyú motor, nem merem megkockáztatni, hogy éjszaka a semmi közepén ilyen kalamajkába kerüljek. Sok felesleges kilométert tettem meg ezek miatt a vízakadályok miatt. Egy helyen vállaltam csak be, ahol egy terepjárós egység biztosított fényt vagy 4 db erős fényszóróval, így nagyjából láttam merre lehet menni. Na meg persze tudtam, vagy inkább reméltem, hogy ha baj van segítenek az autósok.

Bár nagy volt az elmaradásom, még éjfél után is találkoztam autósokkal, hol ők követtek engem, hol én őket. A szabályok szerint a csapatok egymásnak nem árulhatják el a megoldásokat, de persze, ha egyszerre ér több egység egy-egy célponthoz, mindenki segít egy kicsit a másikat. A dolog úgysem ott dől el. Nálam a dőlés oka ismét a technika volt. A Dunán Dunaújvárosnál keltem át, majd a hídról leérve a következő feladatok után néztem. Már éppen kezdett komolyan foglalkoztatni annak a gondolata, hogy megállok egy kicsit tankolni, pihenni és enni-inni. Az két földút találkozásánál reflexből nyomtam az indexre, amikor észrevettem, hogy nem működik. Gyors próba a másik irányba eredménytelenül. Ekkor vettem észre, hogy a két reflektoromon kívül semmilyen fényforrás nem működik a gépen. Roppantul bosszantott a dolog, mert a legutóbbi Budapest-Ibrány versenyemet is technikai hiba miatt (akkor defektet kaptam) kellett feladnom. Nem volt más választásom nem volt, a két vakító fényszóróval felfegyverkezve surrantam be az első benzinkútra, ahol a gépet átvizsgálva láttam, hogy egy biztosítékot kiégett. Na persze ez pont nem volt nálam, így a benzinkutas segítségét kértem. Sajnos a kúton csak egy kisebb biztosítékfajtát tartottak, amit nem igazán értek, de ugyanígy jártam még két kútnál, mire a negyediknél végre tudtak segíteni. Itt tankoltam is, és gyűjtöttem én is némi energiát, csomagolt szendvicseim és némi energiaital elfogyasztásával. A benzinkutas srác készséges volt és segített volna lemosni kicsit a motort, de pechemre eldurant a slag is. Erősebb mosóeszköz után kellett hát nézmem, hogy meglássam mi okozza a biztosítékok sorozatos elfüstölését. Egyre erősebbeket tettem be de egy-egy gázfröccs újabb biztosítékot jelentett. Összecuccoltam, és elgurultam egy éjjel-nappal nyitva tartó nagynyomású mosóhoz, ahol megtisztogattam a gépet, hátha látok valamit, de semmi szokatlant nem tapasztaltam. Lehet, hogy csak pihenni szeretett volna, mert némi alapjáraton melegedés után a beteg meggyógyult, és azóta is szépen működik. Sokat gondolkodtam rajta mi lehetett ennek az oka, de egyetlen hibaforrásként a vizet tudom megemlíteni, mert abból azért kapott szegény. Lehet, hogy valahol beszívargott az elektronikához, majd a motor melegedése kiszáritotta...nem tudom. Tény, hogy azóta nem mentem akkora vízbe, hogy beigazoljam hipotézisemet.

A szerelés, a dunaújvárosi kényszerű városnézéssel két órára sikeredett. Ez az idővesztés és a további meghibásodás igen magas kockázata mérlegelésre kényszerített. Feladhattam a versenyt és hazamehettem Kecskemétre, vagy tovább rizikózhattam, hogy elérjem a bázakerettyei végcél. Sajnos a legutóbbi ibrányi futam tuskéjét még éreztem, és utáltam volna, hogy két egymást követő versenyt kellett volna feladnom, így a további küzdés mellett döntöttem. A GPS-t figyelve próbáltam folyamatosan kalkulálni mennyi idő kell még a célba éréshez, így megpróbáltam még néhány pontot felkeresni. Ennek utólag azért örültem, mert találtam egy olyan földutat, ami nyílegyenesen haladt több kilométeren keresztül, és olyan egyenes volt mint egy autópálya. Nem tudom mi volt az, de nagy élmény volt! Sajnos nem sokáig örülhettem, mert az idő szűkössége miatt hamarosan rá kellett térnem a szilárd burkolatú utakra és Bázakerettyét kövesúton elérni.

A hajnali órákban a legnagyobb ellenségem a hideg volt. Nem tudom mi okból, (valószínű figyelmetlenség) de nem vittem magammal pulóvert, csak melegítő alsót amit a krossznadrág alá szoktam húzni. Volt nálam viszont egy nagyobb zsebkendő méretű törölköző, azt gyűrtem a sisakba, hogy valahogyan védjem arcomat a hidegtől. Nem gondoltam, hogy ennyire friss lesz a levegő. És ez a frissesség hozta magával a ködöt is, ami végül úgy lelassított, hogy majd két óra késéssel futottam be a célba. Ilyen tejben még sosem motoroztam. A fáradtsággal keverve különös világot vetített elém a felkelő nap. Nagyon-nagyon lassúnak éreztem a nappali felmelegedést.

Végül is sok-sok megpróbáltatás után, de sikerült beérnem a célba. Volt már szerencsém egyszer megjárni ugyanezen a versenyen ezt a tájat, de újra jó érzéssel töltött el, hogy sikerült célba érni, és itt lehetek ezen a gyönyörű vidéken.

Az eredmények kiértékelése és a reggeli után következett az eredményhirdetés. Kicsit rendhagyóra sikeredett, mert bár a késésem miatt a feladatlapom nulla pontos lett, de egyetlen nevezőként a nulla ponttal is első lettem a motoros kategóriában. :-) Sajnálom, hogy nem jött más, de majd legközelebb hátha több motoros lesz.

A futam végeztével haza indultam, immáron végig műúton. Párszor megálltam pihenni, fotózni, de épségben sikerült hazaérnem egy fárasztó, de izgalmas nap után.

Megyek legközelebb is!